

2. DZIELNIK (4) *sb m*

dzielnik (4), [**dzilnik**].

Teksty nie oznaczają é.

sg N dzielnik (2). *pl N* dzielnicy (1). *G* dzielnik(o)w (1). *[A* dzilniki].

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

Człowiek, który coś robi, pracownik, robotnik; operarius BartBydg, Mymer² (4) : Tedyż też przijdzie Przygoda z łweé vlice/ a s nim łafiadow niemało/ Niełzczeńcie Załóć/ Szłkoda/ Niezdrowie/ Boleć a Staróćz/ ii ijnych mnoftwo dźielnikow/ ij łiędą za łwy^m łtołem. ForCnR C4v; BartBydg 102b; Operarius Tagluner Dźielnik. Mymer² 13v; [A nád tym dzilnikow pocżtem [super huiuscemodi indictione; PolAnt: super tributum] był połtháwion wrzędnikiem Adonirá. Leop 3.Reg 5/14 (Linde).]

Wyrażenie: bibl. »dzielnik nieprawości« (1): y wżyłcy dzielnicy nieprawości [omnes operarii iniquitatis] záburzeni byli Leop 1.Mach 3/6.

[Szereg: »dzilnik a robotnik«: Obráł potym Krol Sáłomon dźilniki [!] á robotniki [operarios] ze wżzego łudu Iłráelłkiego Leop 3.Reg 5/13 (Linde).]

Synonimy: czyniciel, robotnik, sprawca, sprawiciel, wykonywacz, wypełniel.

Cf 2. DZIELCA, [DZIELACIEL]